

ŠPUNT M

ČASOPIS ČESKÉ MLÁDEŽE VE ŠVÝCARSKU

V jednom cirkuse vypukl těsně před představením požár. Ředitel poslal již oblečeného šaška do nejbližší vesnice, aby její obyvatele požádal o pomoc při hašení. Hrozilo totiž nebezpečí, že se požár rozšíří na obilné pole a že se dostane až do dědiny. Ale šašek neměl úspěch. Jen ho vesničané uviděli, dali se do smíchu, jeho prosby a varování pokládali za nový způsob reklamy. Marně běhal od hospodářství k sousednímu, lidé se smáli a nebrali ho vážně. Náhle zpozorovali, jak vedle hořícího kukuřičného pole vzplanula první chalupa. Netrvalo dlouho a hořela celá vesnice.

Strašnou nemocí dneška je lhostejnost. Jsme lhostejní k osudu druhého. A nechceme-li se podobat pošetilým vesničanům, musíme se občas zamyslet nad základními otázkami života: jaký je smysl našeho života? Jak máme žít? Co děláme dobře a co zle? Jak můžeme pomoci druhým právě nyní o vánocích?

Hezké a požehnané vánoce

VAŠE REDAKCE

ŠPUNT M.

IMPRESSUM

Š P U N T M .

Časopis české mládeže ve Švýcarsku
Zeitschrift der tschechischen Jugend
in der Schweiz

Ročník: **4** číslo: **4**

Vychází nepravidelně 4x za rok

Adresa redakce: "Špunt M."
Kath.misie pro Čechy
Brauerstr. 99
8004 Zürich
Schweiz

* CO-KDY-KDE *

24.12. Půlnoční mše ve Winterthuru ve 20,45 hod
J.J. Ryby: česká mše vánoční
Koledy

Půlnoční mše v Curychu ve 23,00 hod.
Sbor zpívá též Rybovu vánoční mši a ostatní
zpívají koledy

25.12. Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ:
v 9,00 - Schaffhausen
v 11.00 - Rütli-Tann
v 19,00 - Pastýřská mše v Curychu
Dětský sbor zpívá koledy

6.1. mše sv. v klubovně Curych v 19,30 hod.

7.1. taneční kurs ve farním sále Winterthuru -
Rosenberg

28.1. Ples mládeže "Prodloužená"

31.1. Svátek Jana Boska. Schůzka mládeže a mše sv.
v 19,30 hod. v klubovně Curych

11.-18.2. lyžařský tábor v Šv. Martinu
od 11.- 18.února 1989 pro chlapce a děvčata
ve věku 8-16 let.

Na den se platí 29 sFr. Cestovné cca 60,-sFr
lyžařské vleky cca 75 sFr.

Kdo má zájem, zašlete přihlášku ihned nebo
zatelefonujte : P. J.Šimčík - 01/ 2415025

21.1. Badenský ples

K zakončení našeho tanečního kursu se bude ve Winterthuru konat už tradiční (reservujte si místa předem)

PRODLOUŽENA 28.1. 20:00

*CO-KDY-KDE***CO-KDY-KDE***CO-KDY-KDE***CO-KDY-KDE***

LYŽAŘSKÝ TÁBOŘ

pro chlapce a děvčata

ve věku 8-16 let

Tyden na horách bude 11. - 18. února 1989

CO-KDY-KDECO-KDY-KDECO-KDY-KDECO-KDY-KDE

Muž, kterému chceme věnovat naše dnešní vyprávění o cestovatelích a badatelích, neměl žádné předběžné odborné vzdělání v oblasti přírodních věd či geografie. Na daleké cesty ho vyhnala z jeho rodného městečka, Zábřehu na Moravě koncem minulého století bída. Měl však dar přirozené inteligence, byl strhujícím řečníkem a vypravěčem. A tak není divu, že jeho cesty po polárních krajích byly podkladem pro několik knih, z nichž tu první, nazvanou Eskymo Welzl, sestavil z dopisů cestovatele

Eskymácký náčelník z Moravy

Rudolf Těsnohlídek, autor libreta Lišky Bystroušky. Vyšla v roce 1928. Z těch daišich, už značně poznamenaných bujnou fantazií vypravěče, ovšem okouzlujících svou bezprostředností a jadrným humorem, jmenujme Ledové povídky (1934) a Trampoty eskymáckého náčelníka v Evropě (1933). Ano, hovoříme o Janu Welzlovi, který své přednášky před početným publikem vždy začínal slovy: „Jmenuji se Jan Welzl.

Narodil jsem se roku 1868 v Zábřehu na severní Moravě a už jsem prošel hezký kus světa.“

A měl pravdu, prošel skutečně pořádný kus světa a jen prostý výčet míst, v nichž pobýval, by spotřeboval hodně papíru. Učaroval mu drsný sever, a i když, jak jsme již poznamenali, nevěděl o geografii vůbec nic (vždyť se nedokázal ani orientovat v mapě — znal však nazpaměť zeměpisnou šířku všech důležitých arktických míst; při svých cestách se dostal na určitou šířku a potom po ní pokračoval až k určenému cíli), získal si mezi domorodými Eskymáky takovou autoritu, že ho dokonce roku 1903 zvolili na Novosibiřských ostrovech za svého náčelníka.

Jan Welzl prožil v Arktidě třicet let, do Evropy se vrátil až po ztroskotání u amerických břehů. V červnu 1929 se opět vypravil eskymácký náčelník na sever, tentokrát do Kanady. Roku 1931 vozil poštu mezi Aljaškou a Sibiří. V poslední zprávě, kterou poslal do vlasti, v září 1931, s nadšením píše, že se vrací ke svým Eskymákům na Novou Sibiř. Od této chvíle se však stopy po Janu Welzlovi ztratily v nedohledných ledových pláních...

PIFIK... JEDNA RÁNA

Legenda o poustevníkovi a loupežníku

Byl jednou jeden svatý poustevník. Bydlel v pustině. Jednoho dne k němu přišel loupežník, který přepadal kupce na silnici, a řekl poustevníkovi: „Když se modlíš za všechny lidi, modli se taky za mě a popros Pánabohá za to, aby mi pomohl z mého zlého života. Jestli to neuděláš, tak tě zabiju.“

Loupežník odešel a dál přepadal kupce jako dřív. O několik dní později přišel zase k poustevníkovi a řekl mu: „Ty se za mě nechceš modlit, ale já tě za to jednou zabiju.“

Přicházel často a pořád říkal totéž. Jednoho dne už přišel s úmyslem, že poustevníka odpraví. Poustevník mu však namítl: „Když mě chceš zabít, tak nejdříve připravíme hrob. Pomoz mi odtáhnout sem velký kámen, který mi pak na hrob položíš. Budeš mě potom moci pohřbít rychle a nebudeš mít s pohřbem už velkou práci.“

Loupežník odešel s poustevníkem a chtěli přinést kámen na hrob. Loupežník se namáhal a vši silou se snažil kámen zvednout. Ale poustevník dělal všechno naopak, tiskl kámen dolů a ten se ani nepohnul. Loupežník to zpozoroval: „Když mi nepomůžeš, nemohu kámen zvednout. Namáhám se, abych ho zvedl, a ty mi moji práci ztěžuješ a kazíš.“

Nato poustevník odpověděl: „Viš, milý bratře, o co mi jde? Načpak se mám já za tebe modlit a prosit Boha za to, aby ti pomohl vybědnout z hříchu a tvého zlého života, když ty sám neděláš proti tomu vůbec nic, ale žiješ dál, jako jsi žil vždycky?“

Anonymní text přeložil Zdeněk Cyril

Má mě ráda, nemá mě ráda ...

YETIMU NA STOPÁCH

V největším pohoří světa, v nekonečném ledu, se vypráví o divné, člověku podobné bytosti. Yeti vylekal už r.1900 anglického horolezce, který ve výši 5000m v Himálaích, narazil na jeho stopu. O obrovských stopách vyprávěli později také jiní horolezci a vyfotografovali 30- 40 cm dlouhé podivné otisky obrovských noh. Někteří ho prý viděli. Yeti, přes 2 m velký, sněhový člověk.

Všichni byli toho názoru, že je to vymyšlená figura.

Ale ty fotografie, je to "podvod". To si myslel taky anglický horolezec Erik Shipton. V roce 1951 šel do hor a zkoumal ty velikánské stopy. Znejistěl. "Krátce před námi musela na tomto místě jít obluda. Ale jistě to nebyl člověk, nebo medvěd, ani opice.

Existují tři druhy. "Rimi" je 2,5m velký. "Nyalmot" je 4,5m a je masožrout. "Rakshi-Bompo" je jenom 1,5m dlouhý a je vegetarián.

V roce 1966 stát Buhutan prohlásil toho tajemného tvora za státní symbol. Yeti byl na zobrazen na tříhranných známkách.

Až jednou takového sněhového člověka potkáš a bude ti to nepříjemné, tak použij starý trik:

"Když se Yetimu chce utéci, musí se rychle utíkat s kopce. Při tom tomu zvířeti spadnou vlasy před oči on už nic nevidí.

NEWS

„Mami, viš, že v těle máme samé ovoce?“

„Jak to myslíš?“

„No, v kolenou máme jablko, v krku mandle a ohryzek...“

„Potřeboval bych nové brýle, pane doktore.“

Učitel dal žákům domácí úlohu na téma Co je lenost. Na příští hodině prohlíží sešty. Když se mu dostane do ruky Honzův sešit, vidí, že první stránka je prázdná, druhá taky, a na třetí je napsáno: „To je lenost.“

„Maminko, rozhodl jsem se, že budu chodit do školy dálkově!“

DESÁTERO PRO NAVŠTEVNÍKY NEMOCNÝCH

ANNA MARIE KAUFMANNOVÁ

1. Jdi k nemocnému proto, abys mu pomohl, a ne abys udělal dobrý skutek.
2. Neptej se, co mu máš říci nebo co pro něho můžeš udělat, ale úplně se mu přizpůsob. Potom tě napadnou správná slova i skutky samy sebou.
3. Zkus se vmyslet do jeho situace a nenechávej si svoje mínění o jeho situaci.
4. Tvoje chápající mlčení, ve kterém se dostává ke slovu nemocný, je lepší než plno slov útěchy.
5. Vypráví-li ti nemocný o svém utrpení, aspoň o kousek se ho tím zbavuje.
6. Neutíkej se k uspěchané pomoci ! Myslíš sice, že děláš něco dobrého, ale vyzařuje z tebe neklid a jednáš, jako by se to nemocného netýkalo. Zkus zjistit, co opravdu potřebuje.
7. Jednej s nemocným tak, jak bys byl rád, aby se jednalo s tebou samým, kdybys byl na jeho místě.
8. Je lépe, když svoji starost a nejistotu před nemocným nebuděš tajit, než abys ji skrýval.
9. Buď také ohleduplný a přívětivý k těm, kdo leží s nemocným na stejném pokoji.
10. Nečekej při loučení vděčnost. Často jsi sám víc přijal, než dal. Skrze člověka, zvláště skrze nemocného, můžeš zažít Boha.

BRIGÁDA ?!

"Ančo, pojď s námi přes neděli na brigádu!" Chtěla jsem ostře odseknout, ale včas jsem si uvědomila, že tři z pěti kolegů v kanceláři jsou udavači. Dva zvedli hlavu a tázavě na mě pohlédli.

"Zeptám se maminky," narovнала jsem svraštělé čelo, "ráno byla jakási nesvá". "Snad se do pátku zotaví. Abych nezapomněl, Joža jde také!"

"Joža?" zazářila jsem. To je moje velká láska. Dnes máme pět dětí.

Lelkovali jsme pod začouzenou klenbou Wilsonáku. Já měla pečlivě učesané světlé vlasy s modrou pentlí, která se hodila k mým poměnkovým očím. Karel donesl zlevněné jízdenky. Nahrnuli jsme se do vlaku, obsadili dvě kupé, zpívali a chodili se navštěvovat. Občas jsme zanotovali budovatelskou píseň. Cestující se buď zamračili nebo usmívali.

"Hrozný zapadákov," vzdychla Věra. Za námi mizel v mračnách prachu rozviklaný autobus, před námi se vinula rozježděná polní cesta k lesu. Ve stínu smrku četl muž v rozhalence knihu. "Asi má dovolenou! A jaký je to fešák," zašeptala Eva. Jožo mi stisknul ruku, zachvěla jsem se blahem.

"Tak, mládeži česká, řeknu vám novinku!" Muž zavřel knihu a přistoupil k Jožovi. "Budeme tu sice brigádit, ale minimálně. Hlavně se budeme vnitřně obnovovat, čili konat duchovní cvičení nebo-li exercicie." Zatajila jsem dech: "Ale...to je zakázané... Co když někdo...zavřou nás...!" Joža pokrčil rameny: "Musíme mlčet. A zde, představuji vám Otce Prokopa...!"

Byl to tajně vysvěcený řeholník. Na víc jsme se neptali. Ze staré hájovny vyšla stařenka v kroji. "Jen dál, děvčata a chlapci. Mléko a chléb už čekají." V chalupě bylo čisto, voněla jehličím, na bílých stěnách svaté obrázky.

Stmívalo se. Rozsadili jsme se za zahradou. Stařenka s kočkou na klíně, Otec Prokop uprostřed a Joža –Joža vedle mě! Kněz promluvil: "Mezi studenty pařížské university

zasedl do lavic muž s vysokým čelem a bradkou, skoro dvakrát tak starý jako oni. Smáli se mu, byl tak směšně, zpátečnický oddaný Svatému Otci a jim se víc líbil ten ohnivý muž v Německu, za nímž se hrnuly davy. Muž s bradkou bydlel s Františkem, nadaným a ctižádostivým šlechticem. Ten před ním rozvíjel své skvělé plány. Jednou podotkl starý student:

"VŽDYŤ CO ČLOVĚKU PROSPĚJE, KDYŽ ZÍSKÁ CELÝ SVĚT, ALE ZMAŘÍ SVUJ ŽIVOT?" Jediná věta roztrhla obraz Františkových skvělých plánů a ukázala mu nutnost, hledat smysl a cíl lidského života? Odkud a kam jdu? Proč? Kde je pravé nezníčitelné štěstí?

Měsíc kreslil bledý obdélník na podlahu podkrovní světničky. Pohnula jsem se na posteli. Sláma ve starém slamníku zašustěla. Malé okénko, temně modrá obloha, špičky stromů jako vyřezané z černého papíru, houkání sovy, obrysy plaché srnky.. Eva tiše oddechovala na druhém slamníku, Věra spala poloodkrytá a stočená do klubíčka jako na matčině klíně. Dokázala bych být šťastná bez Joži? Bože, ať mě miluje tak, jako já miluji jeho!"

U stářím zčernalého stolu sloužil Otec Prokop mši. Jožo ministroval. Babička s ohromnými okuláry se tiše modlila, pohybuje přitom rty. Kočka spala pod oltářem. Karel pozoroval z okna cestu. Pak další promluva. O temnotě a světle. O zoufalství a štěstí. O nemocném a zdravém člověku. O slepém a vidoucím.

Čistili jsme školku. Občas někdo zmizel v houštině. Tam jsme Otci Prokopovi otvírali svá srdce. Svěřila jsem se mu se svou láskou. Šibalsky se usmál a řekl, abych mu to pověděla ještě jednou, mimo zpověď. Při ní je vázán zpovědním tajemstvím. A pak mi oznámil, že mě Joža také miluje!

Vraceli jsme se do hájovny. Jak dobře nám rozuměl ten mladý, mlčenlivý a moudrý kněz! Byli jsme čisti! Bez problémů, bez temných koutů, plni síly. Večeřeli jsme kozí mléko a doma upečený chléb. Jožo seděl vedle mne a oči mu jiskřily. Otce Prokopa jsem tehdy viděla naposledy.

"Tak co, brigádnice? Kolik jste si tam vydělala?"

"Moc, soudruhu řediteli, ale byla to fuška. Všechno jsme důkladně vyčistili, to pohraničí je hrozně zaneřáděné a zanedbané."

"Trochu pohybu mladým budovatelům socialismu neuškodí," řekl důstojně udavač.

Souhlasila jsem.

Kdyby tak tušil, co jsme čistili a jaký to byl pohyb!

JAK VŠE ZAČALO

Je ráno, čtvrt na sedm.

Spěchám do práce. V myšlenkách ještě probírám, zda jsem vše doma zařídila a co bude nutné zajistit cestou do práce. Pak se přenáším k povinnostem na pracovišti.

V ranním šeru si nevšímám spěchajících postav, které míjím.

Najednou slyším vedle sebe jasný hlásek „Dobry den!“

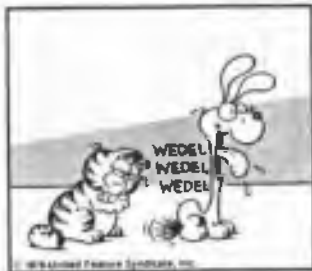
Myšlenky a starosti jsou protrženy. Vidím žlutou stužku ve vlasech a pod ní dívku s jasnými očima a širokým úsměvem — bezzubých úst. Chybějí jí totiž horní řezáky. Snažím se odpovědět stejným způsobem.

Malé děvčátko s velkou aktovkou na zádech šťastně pohodí hlavičkou a poklusovým krokem zamíří ke škole.

Ani netuší, že ve mně zanechala paprsek sluníčka. Jím prozářená začínám se dívat po nevšimavých chodcích. Ještě když usedám k pracovnímu stolu, zní mi v uších „Dobry den!“ Vidím před sebou rozesmátý dětský obličej a je mi veselaji.

A tak díky tomu neznámému děvčátku mně napadlo psát o drobných radostech, s kterými se setkávám a které zůstávají nepovšimnuty přesto, že mají v sobě sílu slunečního paprsku.

Garfield

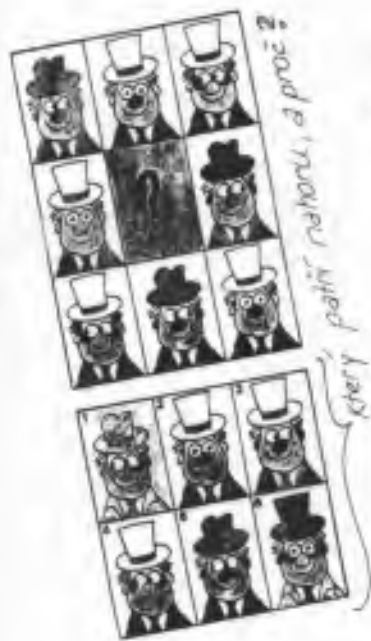
Vybarvíte-li černě plošky, označené tečkou, zjistíte, jací živočichové se skrývají v akváriu!

* HÁDANKA NA TENTO MĚSÍC

Čtyry nožky,
dva trnožky,
v zimě běží,
v létě leží.

(SANE)

VYLUSTENÍ: Jistě jste rozluštili i tento trochu tvrdší otáček a přišli na to, že Mikuláš s čertem nechali knížku určenou Martině u Cihláků, kde jí dali bratrovi Martina.

Úloha logického myšlení

MIKULÁŠSKÁ: Mikuláš a čert zůstali rozpačitě stát Navrátilům před dveřmi. V něsi jim zbyl jen jeden dárek — motorový vřáček. Ten byl jistě určen pro nějakého kluka a ne pro Navrátilovic Martinu. Kde se

Vzpomněli a uvažovali: Dosud navštívili čtyři rodiny, ve kterých bylo celkem 9 dětí (5 chlapců a 4 děvčata). V žádné rodině neměli jen 1 dítě a každé dítě dostalo jen 1 dárek.

Jirka dostal knihu anglických pohádek a jeho bratr Kamíl knihu francouzských pohádek. Čihákovice Martin dostal pásový traktor. Dvočlata Renata a Monika dostala po hezké panence a jedna holčička dostala vyřezávanou kolébku. U Zahradníků nechali kočárek a autíčko, což bylo správně, Košlerovi mají víc kluků než děvčat.

Pomozte Mikulášovi a čertovi logickou úvahou zjistit, kde nechali knížku o zvířátkách, určenou Martině.

Čas, kdy se vepříkům v malých vesnických chlívkách naplňoval život a kdy do chalup povolávali vyhlášeného mistra řeznického, aby učinil co možno nejrychlejší konec nepřilíš dlouhému životu veselých čuníků — tento čas v minulosti patřil a někde ještě patří k vesnické zimě tak zcela samozřejmě jako různé bály, tancovačky a celý masopust.

Zimu nevybrali majitelé vepříků k zabijačkám náhodně, ale naopak z ryze praktických důvodů. Především proto, že v době, kdy lidé neznali chladničky anebo pro ně byly ještě nedosažitelným přepychem, zima jim pomáhala uchovat maso z poraženého vepře několik dní do dalšího zpracování, aniž se zkazilo.

Čas domácích zabijaček patřil neodlučně k životu na našich vesnicích v minulosti, a není tedy divu, že zabijačky inspirovaly výtvarné umělce, například Josefa Ladu, i spisovatele.

To bude pochutnání!

ČAS ZABIJAČEK

Jedna z Ladových zabijaček

OBCHODNÍ

Tak koukám, souseda, že jste se také rozhodl pro předvánoční nákup již nyní, dokud nejsou takové névaly

Požehnané Vánoce a
do nového roku Vám
přeje všechno nejlepší

Naše redakce

Naše kont.adresa:

Redakce "SPUNT M."

Kat.misie pro Čechy

Brauerstr. 99

8004 Zürich